

Nguyễn nhật Ánh

Con mèo của con mèo

Ở đời đôi khi sự túng thiếu cũng đem lại cho con người ta may mắn. Đó là trường hợp tôi. Một buổi chiều thứ bảy đẹp trời, tôi đến bưu điện để gửi mấy cuốn sách giáo khoa cho người bạn. Sau khi tuồn mấy cuốn sách đã được bọc giấy cẩn thận qua ô cửa vuông cho cô nhân viên ngồi đằng sau tấm lưới sắt, tôi đứng ngó băng quơ ngoài trời, tôi gõ lên bực đá, miệng huýt sáo một điệu nhạc vui.

- Anh cho một đồng?

Tiếng cô gái vang lên. Tôi quay lại:

- Cô nói sao?

- Cước phí một đồng!

Tôi móc túi. Còn đúng năm mươi xu. Tôi sục sạo túi áo: Chết cha! Rồi túi quần: Toàn giấy lộn? Mồ hôi bắt đầu lấm tấm trên mặt. Tôi lục hết túi trước túi sau, những ngón tay như muốn chọc thủng các lớp vải, với hy vọng một tờ năm mươi xu còn sót lại ở một xó xỉnh nào đó giữa các nếp gấp sẽ giải vây cho tôi. Nhưng mồ hôi lúc này đã nhỏ thành giọt mà phép nhiệm màu nhất quyết không chịu xảy ra. Người con gái này giờ vẫn yên lặng quan sát những điệu bộ hỗn loạn của tôi. Cuối cùng thấy tôi có vẻ sắp sửa giật tung tất cả các thứ mặc trên người, nàng vội vã can thiệp.

- Có chuyện gì vậy anh?

Tôi lập tức ngừng tay, ngó lên, mặt đỏ bừng:

- À, tôi đang tìm.

- Cái gì? - Cô gái tròn xoe mắt.

- Tôi đang tìm năm mươi xu.

Cô gái bật cười. Trời ơi, má lúm đồng tiền. Bây giờ tôi mới nhìn kỹ. Mắt sáng, nhiều màu đen, hơi lém lỉnh. Trán rộng có vẻ thông minh. Nhưng tuyệt vời nhất là đôi bím tóc. Mỗi khi nàng nói chuyện, nó cứ lúc la lúc lắc như muốn đánh vào tim người đối diện! Nhưng lúc này tôi không còn đủ sức để chiêm ngưỡng bất cứ một thiên thần nào nữa. Người tôi thoát nóng thoát lạnh như lên cơn sốt rét. Nhưng cô gái rất thông minh - Tôi đã bảo rồi mà - Nàng hỏi.

- Anh thiếu tiền hả?

-Ừa. - Tôi ngượng nghịu.

- Thôi để hôm khác gửi.

- Ấy, ấy không được đâu? Anh bạn tôi đang cần gấp mà. - Tôi giấy này.

- Vậy thì đóng một đồng. Không còn cách nào khác.

Cô gái hình như muốn chọc quê tôi. Và tôi què thực tình. Bởi vì đúng là không còn cách nào khác. Tôi chìa tay ra, giọng ỉu xiu:

- Thôi, được rồi, cô cho tôi xin lại.

Dáng điệu thảm nảo của tôi hình như đủ sức bắt đá phải xúc động. Cho nên tôi thấy nàng tỏ vẻ thương hại:

- Nói vậy chứ anh để đó, tôi gửi cho. Coi như tôi cho anh vay năm mươi xu. Mai anh ghé trả tôi.

Tôi thở phào một cái nhẹ nhõm và lập tức giả giọng nịnh nọt:

- Trời, cô tốt quá. Biết cảm ơn cô như thế nào!

- Tôi tên My,

- Thì cảm ơn My.

Trước khi tôi hiên ngang ra về, My còn nhắc:

- Anh nhớ nhé?

- Tôi sẽ luôn nhớ tới My. - Tôi ba hoa.

- Cái đó không cần lắm! Chỉ cần anh nhớ mai ghé lại trả tiền cho tôi là đủ rồi.

- À à

Tôi ấp a ấp úng vài ba tiếng rồi co giò chạy như bị ma đuổi. Khi thật.

Tôi quen My từ hôm đó. Và cái bưu điện cổ kính kia chẳng bao lâu đã trở thành một vùng thánh địa đối với tôi. Tôi đến đó mỗi ngày, siêng năng như một con chiên ngoan đạo đi lễ nhà thờ. Chỉ khác một điều cơ bản: Con chiên đến với chúa, còn tôi thì đến với My. .

My là Thanh niên Xung phong chuyển ngành. Một thời gian sau, tôi phát hiện ra điều đó. Nhưng cũng không có gì là quan trọng. Bởi tôi không cần biết Thanh niên Xung phong là thứ quái quỷ gì, chỉ mang máng là dân moi đất đào kinh chi đó. Chắc đại khái cũng như mấy ông chủ tôi làm ruộng ở dưới quê. Có điều là nó có đội ngũ hơn - kiểu như bộ đội - và lao động cực khổ hơn - chắc là chôn đầy ải gì đó rồi, thành ra tôi cũng không quan tâm đến nó lắm. Điều mà hiện giờ tôi đang tập trung sức lực và trí tuệ của mình là chuyện tình cảm của "chúng tôi".

Tôi đã đi chơi với My bao nhiêu lần, đã đến nhà My bao nhiêu lần - mà nhà My thì tuyệt diệu: bố mẹ thường xuyên đi vắng, My lại là con một, thường chỉ có hai đứa tôi - thế mà mấy tháng trời rỗng rã, tôi vẫn chưa nói được với My ba tiếng "Anh yêu em" đơn giản mà bất kỳ người con trai bình thường nào cũng đều làm được.

Tôi tự khất với mình một lần, hai lần, mười lần, rồi cả trăm lần. Tới lần thứ một trăm lẻ một, tôi đến nhà My với một quyết tâm sắt đá.

My đón tôi với tất cả sự mừng rỡ:

- A, anh Hào đến chơi.

- Trời, hôm nay My đẹp lạ lùng!

Không biết trời xui đất khiến như thế nào mà thỉnh thoảng tôi cũng nói một câu nghe được. Nhập đề vậy thì nhất rồi! Tôi thấy My cười, tươi như một đóa hoa:

- Chà, hôm nay anh ăn nói có duyên tề!

- Anh sẽ ăn nói có duyên hơn nữa cơ! - Tôi tiếp tục triển khai phần thân bài sau khi đã ngồi xuống ghế.

My nhìn tôi, nghịch ngợm:

- Thì anh cứ nói em nghe thử nào.

Tới đây, sự tự nhiên và sự tỉnh khô của My làm tôi đâm lúng túng - Điều gần như đã thành tiền lệ, tôi co vùi:

- Khoan, từ từ...

Và cứ như thế, trong suốt câu chuyện, tôi "khoan, từ từ" đến gần hai tiếng đồng hồ vàng ngọc. Phải đợi đến khi kim đồng hồ chỉ 11 giờ kém 15, nghĩa là ba My sắp về, thì tôi mới hốt hoảng nuốt nước bọt đánh ực một cái rồi thu hết can đảm, lắp bắp:

- M...y...?

- Gì anh?

- Anh định nói với em... - Trái tim tôi đang đập điệu xì lô lập tức chuyển qua điệu phốc.

Đôi mắt My mở lớn nhìn tôi chờ đợi. Ác hại thay, My không hề biết rằng cứ mỗi lần đôi mắt nàng xoáy vào tôi thì y như là bao nhiêu nhuệ khí của tôi tức khắc biến thành hơi, chui qua lỗ chân lông, bay mất. Lần này cũng thế, những lời lẽ trữ tình mà tôi đã hoài công chọn lựa và sắp xếp tự dung biến dạng thành những câu nói vô duyên, rỗng tuếch và ngu ngốc nhất trên đời:

- Anh định nói với em... cho anh mượn mấy cuốn sách...

My nguyền tôi một cái:

- Có thể mà anh cũng làm ra vẻ quan trọng.

Lời trách của My khiến tôi vừa thẹn vừa tức. Thật là đồ chết nhất. Tôi đâm ra khinh mình thậm tệ. Cứ như thế này thì biết cơ hội nào mới đến với tôi đây?

Nhưng ngay lúc đó, may mắn làm sao, cơ hội đã đến với tôi từ dưới gầm bàn. Tôi suýt tắt thở khi phát giác ra rằng My đang nhẹ nhàng đạp lên chân tôi. Trời ơi, cái cảm giác tê mê khi hai làn da tiếp xúc nhau khiến tôi xao xuyến khôn tả. Tôi lén nhìn My và bắt gặp ánh mắt dò hỏi của nàng. Nàng hỏi:

- Bộ anh trúng gió hả? .

Trời ơi, coi tình chưa kia? Tôi chưa thấy ai xuất sắc trong vai ngờ nghếch như My. Nhưng tôi vẫn trả lời, ồm ồm:

- Hình như... mà không phải... .

Trong khi đó, chân tôi cố tình thúc nhẹ chân My, thăm dò phản ứng. Lập tức, bàn chân ấm áp, mềm mại kia đè mạnh chân tôi xuống. Trong lòng tôi lúc này sung sướng vô kể và tôi cứ để chân mình như thế, cầu mong nó mãi mãi như thế. Và tôi dám cá với tất cả mọi người rằng trong giờ phút thiêng liêng đó, hàng tỷ người trên trái đất bao la này, không có ai hạnh phúc hơn tôi cả. Hạnh phúc nhất là My "giả vờ" trêu tôi:

- Hay là anh bị cảm?
- Ừ, cảm nặng rồi, - Tôi lim dim mắt tình tứ.

My "giả vờ" lo lắng:

- Em đi lấy nước anh uống nhé!

Tôi như bơi trong ánh sáng của tình yêu, giọng nũng nịu:

- Ừ, anh muốn khô cả giọng đây.

Nhưng khi My đứng dậy đi vào trong nhà thì cũng là lúc tôi té thê thảm từ trên mây xuống mặt đất. Cái gì nữa đây, trời ơi? Tóc trên đầu tôi dựng đứng cả lên. My đi rồi mà sao chân nàng còn đạp lên chân tôi, ầm ập? My ơi, em định giết chết anh sao? Tôi cúi xuống gầm bàn. Mấy đó sao đồ khốn nạn? Tôi hét lên lồng lộn và thò tay thộp cổ con mèo ăn hại đang nằm hiền lành trên chân tôi. Trong cơn giận điên người đó, tôi tặng cho con mèo yêu quý của My một cú đá như trời giáng. Con vật bắn tung vào tường và kêu lên thảm thiết.

My bước ra, tay đang cầm ly nước, thấy vậy kêu lên:

- Trời ơi sao anh đánh nó?

My đặt ly nước xuống bàn, rồi chạy lại ôm con mèo vào lòng và vuốt ve bộ lông mềm mại của nó, vỗ về như dỗ một đứa bé:

- Miu Miu có đau không, hờ Miu Miu?

Trong khi đó tôi đứng ở một chỗ, lúng ta lúng túng và tự xỉ vả thậm tệ về hành động ngớ ngẩn, vũ phu và ngoài kế hoạch của mình.

Đôi mắt My ngược nhìn tôi, đầy nghiêm khắc. Khi tôi còn nhỏ, mẹ tôi cũng hay nhìn tôi như thế mỗi khi tôi làm điều gì quấy. Cảm giác đó khiến tôi bất giác đưa tay lên gãi đầu, miệng ập úng phân trần:

- Lỗi tại nó... !

- Nó làm gì anh? - Đôi mắt My vẫn dán chặt vào tôi.

- Ai bảo nó nằm lên chân anh.

- Thì có sao đâu!

- Nhưng nó làm anh tưởng lầm! - Tôi nhả nhỏ.

- Sao? Anh nói gì?

- Anh tưởng lầm...

- Tưởng lầm sao?

- Tưởng lầm...

- Nhưng mà lầm sao? My gằn giọng.

Tôi cắn môi muốn bật máu:

- Anh tưởng lầm là... không phải nó!

Giọng My gay gắt hơn:

- Có thể mà anh đánh nó?

- Anh đâu có đánh, anh đá, đá nhẹ thôi mà!

- Xì, nhẹ mà nó bắn tung vào tường và kêu la om sòm.

Những câu chất vấn, tra hỏi, hoành hộc trút xuống tôi tấp khiến tôi nổi nóng, bản tính rụt rè bay vèo đầu mắt đầu mắt, tôi dậm sắng giọng: ..

- Cũng đáng đời!

Lập tức My buông con mèo ra, chồm tới:

- Anh nói đáng đời ai?

Tôi lùi lại một bước, phòng thủ, nhưng giọng cố giữ vẻ du côn:

- Con mèo chết tiệt đó chứ ai?

- A, anh dám rửa con mèo của em là con mèo chết tiệt hả?

- Ừ đó, ai bảo! - Tôi vẫn không nhượng bộ.

- Ai bảo sao?

Tôi nín thở. Lần này thì cơ hội - một cơ hội thật sự - đã đến sát nách tôi và nhe răng cười, khuyến khích. Phải làm gì đây? Thôi cứ liều thử một lần đở đen xem sao. Tôi nhủ thầm và nghiêng răng đặt quân bài xuống:

- Ai bảo nó làm anh mừng hụt!

Nhưng nói xong câu đó, tự dưng tim tôi đập thình thịch, cái tính nhút nhát lại trở về mức độ không sao trấn an nổi. Tôi tự cấu xé mình không tiếc lời. Trời, ngu ơi là ngu, dại ơi là dại! Nhưng đã lỡ rồi, tôi đành nhắm mắt lại, hai tay nắm chặt chờ sấm sét nổ ra.

Một giây trôi qua. Không có gì báo hiệu bão đang nổi lên. Hình như thời tiết không có vẻ gì là xấu đi. Hình như trời vẫn quang, mây vẫn tạnh. Hình như... Tôi mở mắt ra và thấy My cười. Và từ trong những chiếc răng trắng đều như hạt bắp của My, vị thần may mắn đang lò dò bước ra và gõ chiếc đũa thần lên trán tôi:

- Anh không mừng hệt đâu.

Đến lúc đó, cái thẳng ngơ ngẩn nhứt trần đời là tôi mới hiểu là từ nãy đến giờ My giả vờ đóng kịch để dọa tôi. Và cũng từ lúc đó, tôi bắt đầu cởi bỏ chiếc áo tự do của mình. Mái tóc, ánh mắt, nụ cười, tiếng nói... tất cả mọi thứ của My đã tan thành những mắt lưới bền chắc trói gô tôi lại như trói một con gà.

Ai từng yêu chắc cũng đồng ý rằng trong đó, bên cạnh những ngày rạng rỡ cũng có những ngày ảm đạm. Một lần đến thăm My, tôi bắt gặp một người con trai lạ đang ngồi nói chuyện với My ở phòng khách. Nhìn thoáng qua tôi biết ngay gã là Thanh niên Xung phong, vì gã mặc một bộ đồ xanh màu lá cây bằng vải dày, chân đi dép râu, da ngăm đen, tóc cháy nắng, có nhiều sợi quăn queo. Gã ngồi cạnh My, cách nhau khoảng một thân người. Không biết là có phải hai người đang ngồi sát nhau, thấy tôi vào liền xích ra hay không! Hừ, có thể lắm! Tôi cố gắng nuốt cục phẫn nộ đang trôi lên ngang cuống họng và bước qua ngưỡng cửa, chân cố tình gõ mạnh lên cái sàn nhà vô tội.

Thấy tôi vào, My reo lên:

- A, anh Hào! Hôm nay không ôn bài sao đến đây?

Ý My hỏi chuyện ôn thi vào đại học của tôi. Giọng My vồn vã mừng rỡ như thường lệ. Nhưng lần này...

Hừ, đừng làm bộ, thẳng này không dễ cho vào xiếc đâu Tôi lạnh lùng:

- Ủ, đến chơi. Nếu em bận thì anh về.

Tôi thấy vẻ ngạc nhiên thoáng hiện trên mặt My. Dòng âm thanh liền thoáng tự nhiên không lại như cây đàn bị đứt dây.

Tuy nhiên My vẫn trả lời, giọng bình tĩnh:

- Không, anh ở lại chơi, em có bận gì đâu. Đây là anh Khoát, bạn cùng đơn vị cũ - My xoay qua người khách lạ, giới thiệu - Hôm nay về phép, anh đến thăm em. Còn đây - My chỉ tôi - là anh Hào, bạn thân của em đó anh Khoát. Hai người làm quen với nhau đi.

Khoát đứng dậy chìa tay ra:

- Chào anh!

Dù không muốn nhưng vì phép lịch sự tôi phải cầm lấy tay gã, bàn tay cứng ngắt, chan sần:

- Xin chào! '

Sau khi làm xong thủ tục xã giao, tôi gieo mình xuống ghế như một cục đá và cố ý biến mình thành một cục đá thực sự. Nghĩa là, từ khi đó, tôi ngồi bất động, im thin thít, hai cặp môi như được dán vào nhau bằng một thứ keo thượng hảo hạng. Phái khó khăn lắm mới nhúc nhích được một tí để trả lời một cách nhát gừng những câu hỏi của "bọn họ". Mà "bọn họ" thì đúng là lắm mồm.

- Hai bác đằng nhà khỏe không anh? - My hỏi tôi.

- Không.

- Ủa, sao vậy anh?

- Bình.

- Bình gì thế?

- Cầm.

- Hai bác có uống thuốc gì chưa?

- Rồi.

- Để mai em đến thăm nhé?

- Ủ

Hết My thì đến gã kia. À, xa luân chiến!

- Anh định thi vào đại học gì vậy anh?

- Y.

- Chà, thi vào đại học y chắc khó lắm anh hả?

- đương nhiên.

- Ở đó học mấy năm mới tốt nghiệp anh?

- Bảy.

- Chà, lâu dữ!

- đương nhiên.

Gã con trai cụt hứng, bèn xoay qua trò chuyện với My. Hai người hỏi thăm nhau đủ thứ. Bao nhiêu kỷ niệm hồi trước ở hiện trường hiện lớp gì đó được lôi ra hâm nóng lại. Nào là hồi đó vui ghê. Mình đào kinh ban đêm. Mình tải gạo dưới trăng. Mình đồn lỗ ô. Mình cấy lúa. Mình trồng mì. Mình, mình, mình... Mình là ai? Mình là một người, nhiều người hay chỉ có hai người? Thôi đừng có xạo. Tôi lắm bầm trong bụng và có cảm giác mình bị bỏ rơi, bị ném vào thùng rác, bị loại khỏi vòng chiến một cách thảm hại. Nhưng điều khiến tôi bức nhất là con mèo của My từ nãy đến giờ cứ nằm yên trong lòng gã, miệng kêu grừ grừ ra vẻ hạnh phúc lắm. Điều này dứt khoát không thể chấp nhận được. Bởi vì con mèo mắc dịch kia từ lần đó đến nay chẳng khi nào nó chịu lại gần tôi chứ đừng nói là ngồi lên đùi. Gã kia vừa nói chuyện vừa vuốt ve Con mèo một cách âu yếm. Hừ, gã phải thân thiết với cái nhà này lắm thì con Miu Miu mới đối xử với gã tử tế như vậy. Vậy mà My giấu tôi. Tảng đá bắt đầu cau mặt, hơi động đậy và ho lên một tiếng.

Giọng ho của tôi quả là chất lượng. Gã lập tức đứng dậy cáo từ. Tôi ậm ừ đáp lại lời chào của gã, mép hơi nhích một tí ti. My đứng dậy tiễn gã ra tận cửa - Chà, tình cảm quá nhỉ - Trước khi về, gã còn ngoái đầu lại dặn dò:

- Khi nào rảnh My ghé xuống đơn vị chơi nhé?

My đáp, mặt rạng rỡ, coi như không có tôi trên cõi đời này:

- Ủ, em sẽ ghé!

Đợi My quay vào, tôi đứng bật dậy khỏi ghế như một cái lò xo và dang chân giữa nhà, hai tay chống nạnh, mắt nhìn thẳng vào mặt My tóe lửa, giọng sắc như chém:

- Cô xong việc chưa?

- Anh sao vậy? - My kêu lên.

- Thôi đừng làm bộ! Cô vừa nói chuyện với thằng nào? Trả lời ngay! - Tôi phán như một quan tòa.

My nhăn mặt:

- Anh không được gọi người ta là thằng!

- Thằng! - Tôi quát.

- Không được.

- Cứ thằng!

- Thế thì em không nói chuyện với anh.

Giọng My kiên quyết khiến tôi muốn ói máu. Nhưng chưa đến nỗi mất hết sáng suốt, tôi đành nhượng bộ:

- Anh ta là ai?

Em đã giới thiệu với anh rồi. Ảnh là bạn. Hồi trước ảnh là đại đội trưởng của em.

- Hà, hèn chi? Cô Thanh niên Xung phong yêu anh đại đội trưởng thì đúng quá!

- Anh đừng nói tầm bậy

- Tầm bậy gì! Mấy thằng cha Thanh niên Xung phong tán gái thì phải biết. Cái gì mà tui nó không xung phong.

- Anh không được gọi các anh ấy là tui nó! - Một lần nữa, My kê tú đứng vào miệng tôi. Tôi tức sôi lên:

- Anh ta đến đây thường xuyên phái không?

- Lại đoán mò! Hai ba tháng ánh mới ghé thăm em một lần.

Tôi khoát tay:

- Thôi đừng có giấu! Nhìn con mèo của cô là tôi biết ngay.

My trở mặt.

- Cái gì?

- Chà, - Tôi nhếch môi, giọng đắc thắng như một tên được bạc - Nó âu yếm anh ta lắm mà! Hừ, người lạ thì đừng hòng! Còn chối nữa không

My bật cười:

- Thôi, bỏ cái giọng chát ghét đó đi! Miu miu là của anh nuôi. Ảnh cho em. Con vật nào lại không nhớ chủ~ Anh là chúa nói liều!

Mặt tôi đỏ rần tới mang tai. Nhưng tôi vẫn không chịu thua một cách dễ dàng như thế. Tôi ra lệnh: .

- Cô mang trả con mèo cho anh ta đi?

- Anh vô lý quá? Sao lại trả? - My cự nự.

Tôi hét lên:

- Trả, trả ngay. Không thể có con mèo nào của anh ta ở cái nhà này cả. Tôi không mốn anh ta đến đây để thăm mèo!

- Lại nói bậy nữa! Nhưng thôi được: em sẽ làm cho ra con mèo nào là con mèo của anh, con mèo nào là của anh.

Nói xong, My bế con Miu Miu đặt vào tay tôi: .

- Đây, con mèo của anh đây.

Trong một thoáng. tôi lên con sốt và thấy trái đất quay một cách cụ thể. Tôi lùi lại, rơi phịch xuống ghế và phát âm bằng một giọng chiến bại hoàn toàn:

- Thật thế sao em?

My bước lại đối diện với gương mặt sắp chết đuối của tôi và giơ tay cốc nhẹ tôi một cái vào trán, miệng nhả mạnh từng chữ một:

- Nếu anh còn ăn nói như thế.

Tôi hồi hã chớp lấy chiếc phao My vừa quăng ra, ngoi lên và thờ. Sau khi đã hồi sức, tôi liếc nhìn My một cái, mặt lấm lét như tên trộm. Thấy điệu bộ của tôi, My phá lên cười.

- Ai bảo chọc tức chi? - Tôi nói trống không.

- Ai chọc tức ai?

- Em chọc tức anh. Cứ mồm năm miệng mười bênh cái thằng... ờ, ờ, bênh cái anh kia chăm chặp.

- Bênh gì đâu nào?

- Đó mà không bênh! - Tôi rụt vai - Gớm, người gì mà đen thui

- Con trai da đen mới đẹp

- Tóc khét nghet - Tôi tiếp tục bươi móc.

- Đó là hương đồng nội - My đáp tỉnh bơ.

Tôi chợt nhớ đến cái bắt tay vừa rồi:

- Tay đầy sẹo.

- Đó là những huy chương

Tôi nổi nóng:

- Đôi dép trông quáai gở!

- Đẹp nghìn lần dép da - My tiếp tục đổ thêm dầu.

Tôi bắt đầu mất bình tĩnh:

- Người hôi rình

My chỉ tay vào người tôi:

- Thôi ngừng lại được rồi! Anh sắp sửa ăn nói vô duyên rồi đấy?

- Cô về phe nó hả? - Tôi nói, giọng cay đắng - Cái gì của nó cô cũng cho là tốt là đẹp hết. Cô nói thử, nó hơn gì tôi nào!

- Lại gọi là nó nữa. Hơn ở chỗ anh ta không nói bậy.

Tôi không còn đường nào chối cãi bởi vì dù sao tôi cũng còn đủ trí khôn để biết rằng từ nãy đến giờ, sự ghen tức và cơn nóng giận đã dắt tôi đi quá xa. Nhưng tôi vẫn không nén nổi tính tự ái:

- Còn gì nữa?

- Anh ta lao động tốt?

- Hừ, tưởng gì! Cô ở đó chống mắt lên xem tôi lao động như thế nào!

Tôi phóng như bay xuống nhà dưới, suýt đâm đầu vào cái tủ kê sát lối đi. Tôi sục vào xó bếp và lôi ra cái búa cùng một đồng củi to tướng. Tôi bẻ tất cả ra ngoài hè và cong lưng trút cơn phẫn nộ lên đầu những thân củi vô tri. Gân xanh gân đỏ nổi vằn trên người, tôi mím môi quật mạnh những nhát búa hằn học. Nhưng mới chẻ được một hai cây, thì My đã chạy ra nắm áo tôi kéo vào nhà:

- Thôi đi, đừng có điên!

- Thế nào! - Tôi hất hàm, sau khi đã ngồi yên trong chiếc ghế bành to tướng trên nhà - Vậy được chưa. Cô còn muốn gì ở tôi nữa? - Tôi khoa tay một vòng, giọng kiêu lãnh - Trong nhà này, cô xem lại các thứ, tủ, giường, bàn, ghế, quạt, đèn, ly, tách, ấm, chén... có thứ nào đui què mẻ sứt cô bê hết ra đây, tôi chữa cho! Để cô thấy tôi lao động tốt hay không?

My thu chân trên ghế hệt như con Miu Miu. Và con Miu Miu bắn mũi tên tằm thuốc độc vào tim tôi:

- Lao động tốt không hẳn là như vậy!

- Trời ơi! - Tôi vô đầu - Cô còn muốn hành hạ tôi gì nữa đây?

Giọng My vẫn điềm nhiên:

- Lao động tốt là có thái độ lao động đúng đắn cũng như phải hiểu rõ ý nghĩa, mục đích của nó và thực hiện nó một cách tự giác chứ đâu như anh...

- Như cái thằng... như cái anh đại đội trưởng của cô chứ gì?

Tôi cướp lời.

- Đúng? - My đâm bồi thêm một quả, bắt chấp cái thân xác gầy gò của tôi.

Lập tức, tôi đứng phắt dậy, hét vang, mắt trợn trắng:

- A, được rồi. Nếu cô muốn thế tôi sẽ đi Thanh niên Xung phong cho cô xem

Nói xong, tôi nghe lạnh toát sống lưng và chợt nhận ra mình vừa nói một câu đại dốt nhất trên đời. Lạy Chúa, chắc My sẽ cắn tôi. Lạy Chúa, con ở hiền, hãy cho con gặp lành! Nhưng hình như hôm nay Chúa đi vắng. My cho tôi một cú "nốc ao":

- Anh muốn đi thì đi!

Trong thoáng mắt, tôi đâm ra bắt chấp tất cả. Tôi thu nắm tay lại dứ dứ trước mặt My:

- À, à, cô đồ tôi phải không?

- Em không đồ, anh học tiếp cũng tốt, mà muốn đi Thanh niên xung phong thì em cũng không cần.

- Cô xúi tôi vào chỗ chết phải không? - Tôi nổi cơn điên.

- Đó không phải là chỗ chết! Em vừa từ nơi đó trở về.

- Cô muốn tôi suốt đời không được bước chân vào trường đại học chứ gì?

- Đừng vu khống Anh sẽ về học tiếp!

- Nhưng lúc đó tôi già rồi.

My bật cười:

- Anh mới hăm hai tuổi.

- Tôi tàn phai nhan sắc

- Em vẫn yêu anh!

- Chân tay tôi nứt nẻ

- Em thích chân tay ấy!

- Tôi sẽ xa cô - Tôi giờ đòn tình cảm.

- Em sẽ đi thăm anh.

Thế này thì hỏng bét! Tôi giăng chiếc bẫy cuối cùng:

- Tóm lại, cô nhất định bắt buộc tôi đi phải không?

Nhưng My như một con chồn tinh, tránh xa chiếc bẫy:

- Em không bắt buộc. Nhưng nếu anh đi, em không phản đối.

- Được - Cuối cùng tôi nói, giọng sắp khóc - Vì cô, ngày mai tôi đăng ký!

- Sao lại vì em?

- Vì cô, một trăm lần vì cô! Thôi đừng cãi nữa?

Thế là hết. Không còn ai có thể cứu vớt tôi được nữa... My ơi! Em còn yêu anh không?

Vì một nguyên nhân không giống ai ấy mà tôi đâm đầu vào Thanh niên Xung phong. Khi chiếc xe buýt chở quân đổ tôi xuống một vùng đất xa lạ, đầy nắng gió, đầy bụi cát ở Tam Tân thì tôi không nén nổi tiếng thở dài thườn thượt và tôi đã đưa tay lên cốc đầu mình mấy cái,

Thế nhưng, cái thuở ban đầu nào rồi cũng qua đi. Từng giờ, từng ngày cuộc sống mới đã làm vỡ ra trong nhiều điều. Và mỗi

khi nhớ lại những suy nghĩ của mình trước đây tôi ngượng ngịu vô kể. Và ngượng ngịu nhất là mỗi khi My lên thăm, lần nào nàng cũng hỏi câu mào đầu: "Sao, ở chỗ chết này anh cũng sống được đấy chứ? Tôi chỉ biết cười giả lả: Em nhạo anh hoài.

Một năm sau, tôi chuyển về Lê Minh Xuân và được đề bạt lên tiểu đội trưởng. Buổi tập họp đại đội đầu tiên, tôi ngạc nhiên vô cùng khi nhận ra người đại đội trưởng đang nói chuyện trước hàng quân là Khoát. Từ cuộc "đổi đầu lịch sử" đó đến nay, tôi chưa gặp lại anh ta lần nào. Không ngờ bây giờ lại đụng độ ở đây. Khoát có lẽ chưa nhận ra tôi. Anh ta vẫn say sưa nói về ý nghĩa và tầm quan trọng của đợt thi đua thao tác ngày mai. Trông cách điều động đại đội, phân công công tác nhanh lẹ đầu vào đây của Khoát, tôi biết ngay anh là tay cầm quân nhà nghề. Nét mặt rắn rỏi, giọng nói chắc nịch của Khoát thu hút tôi ngay từ đầu.

Tôi khều người đứng bên cạnh:

- Nè cậu, đại đội trưởng mình có người yêu chưa nhỉ?

Anh bạn quay qua:

- Chưa? Ủa anh mới đến hả? Anh không biết chứ, ông ấy nghiêm lắm.

- Sao nghe nói ông ấy với cô My nào ở Sài Gòn ấy mà!

- My nào? À, Hoàng My ấy hả? Làm gì có! Cô My hồi trước là y tá ở đại đội mình đó, giờ chuyển ngành về bưu điện rồi. Ông coi Hoàng My như em. Mà nghe nói Hoàng My có người yêu rồi, hình như anh chàng học sinh nào đó.

- Không phải đâu? Tôi biết! Anh ta cùng cánh với bọn mình đây? Là Thanh niên Xung phong!

Mắt anh bạn sáng lên.

- Vậy há? Thế thì vui quá!

Tôi nhủ thầm trong bụng: Thái Sơn trước mặt mà chú mày đâu có biết! Và tôi bật cười một mình, thích thú.

Tôi đó, tôi đi dự buổi họp giao ban với trăm ngàn cảm giác khác nhau. Trong phòng Ban chỉ huy, người ngồi chật ních. Trên cái bàn ghép bằng gỗ ô, đồ lù mù một ngọn đèn dầu. Khoát ngồi chính giữa. Bên cạnh là đại đội phó chính trị và đại đội phó thi công. Các tiểu đội trưởng ngồi hai bên trên dãy ghế kê dọc sát vách. Tôi chọn chỗ tối nhất. Trong khi các tiểu đội trưởng khác báo cáo, tôi cứ suy nghĩ viễn vông.

- Tới tiểu đội 7 - Tiếng một người nào đó.

Tôi nhô đầu ra chưa kịp nói gì thì Khoát đã lên tiếng:

- À, người bạn mới. Xin giới thiệu với các đồng chí, anh Hào. Chúng mình sẽ làm quen với nhau. Nào. bây giờ thì báo cáo đi!

Không nhận ra. Tôi thở phào như trút một gánh nặng và sửa lại thế ngồi. Hôm nay, tiểu đội 7 đánh được 30m³, gò mồi chỗ K51 hơi lớn. Đồng chí Ba năng suất cao nhất... Tôi báo cáo kết quả công tác trong ngày một cách trơn tru. Không có gì xảy ra. Thế mà mình cứ sợ anh ta nhận ra mình. Hơn một năm trời còn gì. Nhất là với những sự việc không quan trọng. Thời gian như một cái riu bén, nó sẽ đeo khỏi đầu óc con người những hình ảnh không cần thiết của quá khứ. Thế mà cứ lo hão.

Đến phần ý kiến linh tinh.

- Có tiểu đội nào đề nghị gì không? - Khoát nhìn lướt qua hai dãy ghế.

- Tiểu đội 7 - Tôi nói và thấy Khoát gật đầu - Hiện nay tiểu đội tôi chỉ có bảy đồng chí, không đủ quân số, không đảm bảo được chỉ tiêu năng suất. Đề nghị cho bổ sung thêm quân.

Khoát gục gục đầu:

- Đương nhiên!

Tôi giật thót và cảm thấy mặt mình tái đi. Tôi nhìn người đại đội trưởng vẫn ngồi đó, khuôn mặt cương nghị của anh ta vẫn rạng rỡ đằng sau ngọn đèn dầu không có gì thay đổi. Chắc là tình cờ thôi, tại mình có ấn tượng nên cảm giác như thế. Tôi nhủ thầm và tiếp tục:

- Vậy bao giờ thì đồng chí bổ sung cho chúng tôi?

- Mai! - giọng Khoát cắt ngắn.

- Thêm một điều nữa, hiện giờ tiểu đội tôi bảy người mà chỉ có năm cái mùng không đảm bảo sức khỏe cho anh em. Đề nghị cấp thêm hai cái

- Đương nhiên!

Lần này thì tôi quan sát kỹ từng milimét vuông trên mặt Khoát. Câu trả lời gọn lỏn của anh ta hình như có kèm theo một cái nhếch ở mép, nửa cười, nửa nghiêm, trông thâm hiểm không thể tả. Thôi đúng rồi! Lần này tôi không giật mình nữa mà lạnh cả người, Khoát đã nhận ra. Thế mà giả bộ không biết, để rồi tìm cách "chơi" ngầm mình. Nếu thế thì chỉ có trời mới biết. Bởi lẽ không ai có thể lẩn ra sợi dây liên hệ giữa tôi và Khoát. Mà tôi thì không thể nào hở mồm được rồi. Còn Khoát, anh ta càng im lặng. Một đòn thâm độc. Các tiểu đội khác tiếp tục đề nghị. Nhưng tôi, từ lúc đó, không còn nghe thấy gì nữa, ngoài cảm giác: Hình như chiếc ghế tôi ngồi đang đưa qua đưa lại. Và tôi mang theo cảm giác chông chênh đó về tới tam, sau khi buổi họp kết thúc.

Điều khiến tôi xót xa nhất không phải là sợ Khoát "úm" dù Khoát là thú trưởng trực tiếp; Chỉ cần khôn khéo, tinh ranh một chút, anh ta sẽ thừa cơ hội để "chơi" bất cứ ai dưới quyền một cách kín đáo, một cách không thể nào bắt bẻ được. Và điều đó rất có thể xảy ra với tôi. Tuy nhiên, hơn một năm sống trong tập thể, tôi biết cách coi thường những hiểm họa qua con đường đó.

Tôi chỉ buồn là Khoát, người đại đội trưởng mà tôi có cảm tình ngay từ buổi đầu gặp mặt giữa hàng quân, đã làm tôi thất vọng. Người đại đội trưởng ấy ngoài tài cầm quân, ngoài sự xốc vác trong công tác, đáng lẽ - tôi nghĩ - phải có một tấm lòng phóng khoáng, một thái độ đúng với đồng đội, cũng như với cuộc đời. Thế mà trên gương mặt rắn rỏi kia lại ẩn náu một nụ cười tinh ma và trong giọng nói cương quyết, đầy sức mạnh ấy còn giấu giếm bao nhiêu là cạm bẫy.

Tôi nằm vắt tay lên trán, nghĩ mông lung. Đèn trong sam đã tắt. Cả doanh trại chìm sâu vào bóng tối. Anh em trong tiểu đội đã ngủ say. Còn tôi thì trần trọc với bao nhiêu tình cảm trái ngược trong lòng, mắt mở thao láo nhìn lên đỉnh mùng tối mịt.

Có tiếng động lịch kịch. Hình như ai mới bước vào sam. Tôi nằm yên, chờ đợi. Kẻ đó đứng yên một lát, rồi gọi nhỏ:

- Háo đâu?

Tôi nhận ra tiếng Khoát, nhưng không động dậy.

- Háo nằm đâu? Ngủ rồi hả? - Khoát gọi một lần nữa, giọng cao hơn. Cuối cùng tôi cất tiếng:

- Đây!

Khoát dò dẫm bước lại chỗ tôi và sờ lên mép giường:

- Đây hả?

- Ừa.

Khoát vén mùng lên và chui vào nằm xuống cạnh tôi. Tôi hơi nhích vào, không ừ hử một tiếng nào. Khoát cũng nín thính. Bầu không khí yên lặng bao trùm căn lán nhỏ đến nỗi chúng tôi nghe rõ từng hơi thở của nhau.

Chợt Khoát huých nhẹ vào hông tôi:

- Bộ cậu giận mình hả?

Tôi im lặng. Không biết trả lời thế nào.

- Lúc này mình đùa cậu đó thôi. Mình nhận ra cậu ngay từ ban sáng kia. Nhưng mình để xem cậu có nhận ra mình không. Té ra chúng ta không quên nhau.

Khoát huých tôi một cái nữa, khiến tôi phá lên cười, bao nhiêu nỗi bức dọc bay vèo đâu mất. Tôi xoay người ôm vai Khoát:

- Thế mà mình cứ tưởng cậu chơi mình!

Khoát cười:

- Cậu thấy mình đóng kịch tài đấy chứ. Mà này, cậu đi Thanh niên xung phong từ bao giờ thế?

Thế là tôi bắt đầu kể cho Khoát nghe đầu đuôi câu chuyện và hai đứa cười hích hích trong bóng tối.

- Thế nào, cô Hoàng My của cậu vẫn khỏe đấy chứ - Khoát hỏi.

- Nhờ trời, vẫn như thường.

- Còn con mèo của mình?

- Con Miu Miu! - Tôi chữa lại.

- Ừ thì con Miu Miu, cậu khó tính quá! - Khoát bẹo tai tôi một cái đau điếng.

- Nó vẫn khỏe không thua gì cô chú. - Tôi trả lời, miệng xuýt xoa.

Đang nói chuyện, thỉnh thoảng Khoát lồm cồm ngồi dậy.

- Gì đó?

- Thôi mình lên Văn phòng, mai nói chuyện tiếp.

- Ngủ luôn ở đây đi!

- Không được! Phải đi kiểm tra các tiểu đội nữa.

Khoát chui ra khỏi mùng. Khua chân tìm đôi dép rồi nhón gót bước thật nhẹ. Tới cửa sam, Khoát dừng lại bật diêm châm một điếu thuốc và nói vọng vào, không quay đầu lại:

- Có một điều mà cho đến bây giờ, cậu vẫn quên cảm ơn mình, đó là nếu không có con mèo của mình thì chưa chắc đã có con mèo của cậu?

Khoát cười nhẹ một tiếng rồi bước ra ngoài trời.

Khoát đi khỏi nhưng câu nói đùa của anh thì ở lại và đọng tôi ngồi dậy. Cái điều Khoát nói thật tình chưa bao giờ tôi nghĩ tới. Ừ nhỉ, tôi lắm bầm và tức tốc leo xuống giường, chạy ra khỏi sam. Gió lạnh. Còn trời thì tối đen như mực. Tôi gọi, và nghe rõ tiếng mình vọng đi trong đêm:

- Khoát ơi!

Có tiếng "ơi!" đáp lại từ phía bờ kinh dọc doanh trại. Tôi định hướng và lần đi trong đêm tới bên bãi cỏ rộng. Một bóng người lờ mờ đứng bất động, chỉ có đóm đỏ đầu điếu thuốc cháy trên môi.

Nhanh như cắt, tôi nhảy xổ vào Khoát, ôm ngang người vật anh ta ngã xuống. Tay Khoát níu tay áo tôi ghì lại. Hai đứa lăn lộn trên bãi cỏ, miệng thở hổn hển. Cuối cùng tôi đè được lên người Khoát, hai tay tôi chộp lấy cổ áo Khoát xiết chặt, còn miệng thì ghé sát vào tai anh đồng dục ra lệnh:

- Trưa mai, cậu phải đến trình diện mình ở... - Và tôi hạ giọng thì thầm - Căng tin!